

skilt sig fra deres Ledsagere, var efterhaanden kommen ind i Havens tætteste Vildnis. Emanuel gjorde idelige Forsøg paa at komme tilbage til de andre eller i hvert Fald slippe ud i den brede, aabne Kastaniealle, der dannede Havens Afslutning ud imod Markerne. Men Frøken Ragnhild syntes at have faaet en Forkærlighed netop for de lønlige og eventyrligste Veje. Hun gik et Par Skridt foran ham og holdt med sin venstre Haand lidt op i Kjoleslæbet, saa man bagfra akkurat kunde se den pibede Kant af et stivet Skørt og Hælene af et Par elegante Laksko.

Emanuel blev greben af Uro ved at gaa ene med hende paa disse mørke, favse Stier, der gemte saa mange halvforglemte Minder fra deres Ungdomsdage. Han betoges af Forvirring ved efter saa mange Aars Forløb at høre den hemmelighedsfulde Hvisken, der frembragtes af hendes Klæder under Gangen, og fornemme den Violduft, som ogsaa i sin Tid altid sporedes i hendes Nærhed. Frøken Ragnhild derimod saae sig utvungen omkring og syntes oplagt til al Slags Lystighed. Dog havde det langtfra været uden Overvindelse, hun var gaaet til dette Besøg i sit gamle Hjem. Men hun havde ikke kunnet finde Ro, før hun endnu en Gang havde gjort Forsøg paa at ydmyge sin Faders fordums Kapellan, — og Synet af Præstegaardens Forfald og det lille Optrin inde i Stuen havde i saa Henseende været hende til ikke ringe Tilfredsstillelse. Men endnu var hendes Hævntrang ikke stillet, og hun gjorde sig stadig Umage for at holde Samtalen inde paa Spor, ad hvilke hun kunde forfølge sin Triumf.

Imidlertid var Hansine og den lille Frøken Gerda bleven staaende henne ved en solbeskinnet Græsplæne i den forreste Del af Haven. Gerda havde kastet et langeligt Blik efter Ragnhild og hendes Ledsager, da de forsvandt; og som en Erstatning for Synet af Emanuel havde hun gjort sig gode Venner med Sigrid, der nu var bleven helt modig og — tiltrukket af hendes fine Klæder — strøg sig indsmigrende op ad hende og lod Haanden glide ned ad hendes Kjole. Hansine havde forsøgt at indlede en Samtale med den unge Pige; men efterat de havde vekslet nogle Ord aldeles uden at kunne forstaa hinanden, gav Gerda sig i sin For-